

vil komme til at betyde, at handicappede får fodfæste på arbejdsmarkedet i et større omfang, end tilfældet er i dag. Og jeg tror, de handicappede er glade for, at der også omkring denne sag er et så bredt flertal, som debatten her har afspejlet.

Jeg vil i hvert fald bidrage til et hurtigt udvalgsarbejde i det omfang, jeg kan, og dermed også en hurtig realisering af disse forslag, som har et godt formål og et godt sigte.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 117: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag).

Af Jette Gottlieb (EL) m.fl.
(Fremsat 2/12 97).

Sammen med denne sag foretoges:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 158: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Særligt bidrag for 1. og 2. ledighedsdag).

Af Aage Frandsen (SF) m.fl.
(Fremsat 14/1 98).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Vi skal til at behandle to forslag fra henholdsvis Enhedslisten og SF, der omhandler de såkaldte G-dage. G-dage er jo ikke et særlig folkeligt navn og begreb, og hvis man ikke gebærder sig rundt i den arbejdsmarkedspolitiske verden,

ved man ikke rigtig, hvad G-dage er, men det er de to dage, hvor de, der bliver ledige, får betaling, ikke fra deres a-kasse, men fra arbejdsgiverne.

Begge forslag går ud på, at den ledige i stedet for at få dagpengegodtgørelsen fra sin arbejdsgiver skal kunne få pengene fra arbejdsløsheds-kassen allerede fra den første ledighedsdag.

Ordningen om dagpengegodtgørelse betalt af arbejdsgiverne har eksisteret siden 1989, og formålet har været og er stadig væk, dels at arbejdsgiverne skal medvirke til at finansiere dagpengesystemet og indsatsen mod ledighed, dels at påvirke arbejdsgiverne til at undgå for mange kortvarige ansættelsesforhold og hjemsendelser, hvor det er andre, der betaler, nemlig dagpengesystemet og dermed også det offentlige.

I forslaget fra Enhedslisten, der ønsker at ophæve ordningen, fritages arbejdsgiverne helt for at bidrage til finansieringen af de første ledighedsdage. Enhedslisten anfører selv i bemærkningerne, at besparelsen på dagpengekontoen i dag ved at have G-dagsordningen udgør ca. 500 mio. kr. Enhedslisten anviser ikke, hvordan en sådan merudgift for staten ved en ophævelse af ordningen skal finansieres, men det er altså konkret udtrykt i forslaget her fra Enhedslisten, at man gerne vil forære erhvervslivet 500 mio. kr.

I forslaget fra SF om at ændre administrationen af ordningen er det foreslået, at det er staten, der på en eller anden måde skal sikre, at arbejdsgiverne for hver enkelt afskedigelse betaler et bidrag til staten. Igen er der så heller ikke i det forslag en anvisning på, hvordan man forestiller sig, at dette skulle kunne lade sig gøre.

Spørgsmålet er, om man forestiller sig, at vi skal stable et stort nyt bureaukratisk system på benene, eller vi skal lade arbejdsløsheds-kasserne selv stå for inddrivelse af pengene, sådan at medlemmerne dybest set via deres administrationsbidrag kommer til at betale for, at nogle af landets arbejdsgivere i dag ikke overholder landets love. Der er ingen tvivl om, at G-dagsordningen har medvirket til, at virksomheder foretager en bedre planlægning og tænker sig en ekstra gang om for at undgå hjemsendelse og korte ansættelsesforhold. Og det var sådan set det, der var formålet.

Jeg synes også fortsat, det er rimeligt, at arbejdsgiverne, der foretager afskedigelser, er med til at finansiere indsatsen mod ledigheden,